

fra hvis Iffe-Eksistens man da maa slutte sig til Retserhvervelsen ved Modtagelse i god Tro.

Regelen i nærværende Paragrafs 3die Stykke er nu i vor Ret, den bryder med den heri hjemlede udstrakte Vindikationsret. Med Hensyn til almindelige Udleveringsfedler kunde en saadan Regel selvfølgelig aldrig opstilles uden positiv Lovhjemmel, og denne mangler. Snarere kunde den anses for hjemlet i Lov af 23de Februar 1866 for de der omhandlede Oplagsbeviser; idet §§ 1 og 4 synes at erklære Bevisets rette Ejerindehaver for ubetinget berettiget til at fordræ Varene udlevere, altsaa selv om en tidligere bedre berettiget havde søgt dem udlevere hos Bestyrelsen og ved Dom havde faaet sin oprindelige bedre Ret laaet fast. Men det kan ikke med Sikkerhed antages, at Loven, der har kunnet gaa ud fra det normale Tilfælde, at Oplæggeren har været berettiget over Varene, har villet afgøre dette Punkt i Strid med den almindelige Lovgivning; jfr. herom nærmere Jul. Vassén: Obligationsrettens specielle Del. 3die Udgave 1889. S. 466—467.

Søløven bliver staaende ved Regelen i nærværende Paragrafs 2det Stykke. Jfr. de norske Motiver til Søløvsforslaget S. 200—201, hvor det oplyses, at man i Lovkommissionen havde overvejet, at indføre Regelen i nærværende Paragrafs 3die Stykke (der gælder efter almindelig svensk Civilret) med Hensyn til Konnossementer, men at man besluttede intet herom at optage i Søløvsforslagene. Situationen kan foreligge saa grelt, at en Person har stjaalet Varene, oplagt dem og affat Beviserne til godtroende Trediemand. Langt hyppigere vil imidlertid det Tilfælde forekomme, at en Person — hvem Varesnes Ejer har betroet disse til Opbevaring, eller blot saaledes, at Personen, som hørende til Ejers Personale, skal have en vis selvstændig Raadighed med Hensyn til Varesnes Besiddelse — oplægger Varene og disponerer over Beviserne til godtroende Trediemand. Spørgsmaalet er, om man ikke i nærværende Lov bør stille sig paa samme Standpunkt, som ved Konnossementer. Inden dette Spørgsmaal søges besvaret, maa følgende almindeligere Bemærkninger gøres.

Det er af de fleste anerkendt, at vor Vindikationsret er for vid; jfr. Forhandlingerne paa 5te nordiske Juristmøde om dette Emne, og særlig Bilag I hertil af N. Vassén: Om Vindikation af værlige Ting. Her udtales, at Ejeren skal kunne vindicere Ting, som ere ham fratkomne imod hans Vilje, navnlig ved Tyveri; medens Ting, som ere ham fratkomne ved ulovlige Disposi-

tioner af den, hvem han havde betroet Tingen, bør blive hos den godtroende Erhverver. Ingen Pengeeffekter (Omsætningspapirer) bør, hvad enten de lyde paa Navn eller Ejerindehaveren, nogen Sinds kunne vindiceres fra den, som med lovlig Afkomst og i god Tro har faaet dem overdraget.

Blev saadanne Regler givne i vor almindelige Civilret, vilde Regelen i nærværende Paragrafs 3die Stykke være begrundet for de mest praktiske Tilfældes Bedkommende. Men selv hvor Tingen var stjaalen, kunde man, hvad vore Beviser angaar, søge en Analogi i, hvad der gælder om Pengeeffekter, og indføre den Regel, hvorved Erhververen af Oplagsbeviserne blev fuldstændig beskyttet. Her kommer nemlig Modsetningen frem mellem Konnossementer og denne Løvs Oplagsbeviser og Garantibeviser. De første kunne efter deres Natur, særlig paa Grund af Søtransportens Usikkerhed, og fordi man ikke kan tage Prøver af svømmende Ladninger, væsentlig tjene som Omsætningspapirer, saaledes som Pengeeffekter, end ikke, naar Konnossementet lyder paa en meget kulant Vare. Derimod frembyde de engelske warrants Billedet af et Værepapir, paa hvilket man stoler med samme Tryghed som paa solide Pengeeffekter, og som gaar let fra Haand til Haand. Naar man ved Vækselovens § 76 fuldt ud sikrer Køberen af Vækslen, maa man, hvis man vil stille Modtageren af Oplags- eller Garantibeviset lige saa trygt, tillige sikre ham imod Fjolk, hvis Ret ikke støttes paa Papiret, en Kollision, der jo efter Sagens Natur er udelukket ved Pengefordringer. Det er sikkert den almindelige Opfattelse iblandt Handelsfolk, at det har stor praktisk Betydning for Oplagsbevisernes og Garantibevisernes Omsættelighed, at al Vindikationsret er udelukket. Hvor den, hvem en Ejer har betroet sin Vare, ulovlig har disponeret over den, ligger den Opfattelse vistnok fremdeles Handelsmanden meget nær, at Ejeren overhovedet intet Krav bør kunne gøre gældende over for godtroende Erhverver, jfr. N. Vassén l. c. S. 4 og den der citerede Betænkning fra Grossererforeningen. Tilbage blive de meget saa Tilfælde, hvor Tingen er stjaalen. Det skal ikke nægtes, at det i en saadan Situation altid er betænkeligt at udelukke Vindikation, jfr. N. Vassén l. c. S. 8—24; men det formenes dog, at man her bør ofre disse meget saa Tilfælde for at faa den rene og klare Regel, som Handelsstanden sikkert langt hellere tager, end en Regel, som alligevel ikke gør Erhververen helt sikker.

Til det udviklede kommer følgende. Det er utvivlsomt uheldigt, at stjaalne Koster,